

*Silverlight
City*

The White Magican

-Boek Een-

Yanaicka Sinneker

Titel: Silverlight City
© 2020 – Yanaicka Sinneker
Druk: Sweek Publishing

Coverontwerp: Yanaicka Sinneker

ISBN: 9789463986236
E-Book ISBN: 9789463986335

Website: www.yanaickasinneker.weebly.com

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Rozemarijn, Esther en Petra, mijn motivatie en
inspiratie

Proloog

23 december 1999

Natasha keek naar haar zoontje die vredig in zijn wieg lag te slapen. Het was nog vroeg in de ochtend en de eerste zonnestralen vielen door het raam op het bedje. Zijn blonde haar glom alsof het goud was, maar dat zou niet altijd zo zijn, wist Natasha. Hij was nu pas een jaar oud en in de loop van de jaren zou zijn haar net zo donker worden als die van zijn ouders.

Ze schrok op uit haar gedachten toen twee stevige armen haar van achteren vastpakten en was van plan de eigenaar van de armen een stevige dreun te verkopen tot ze erachter kwam dat het haar man was. Ze ontspande zich weer en liet haar hoofd tegen zijn borst aan leunen.

‘Je moet een zwangere vrouw niet zomaar laten schrikken,’ zei ze. ‘Dat is niet goed voor het kind.’ Ze keek naar beneden en legde haar hand op haar bijna volgroeide buik. Het zou niet lang meer duren voor hun zoon een klein zusje zou krijgen.

‘Het was niet mijn bedoeling om je te laten schrikken, schat,’ antwoordde de man en hij kuste haar in haar nek. Haar zoon, Justin, opende kort zijn oogjes, geeuwde en draaide zich om om vervolgens weer verder te slapen. En toen merkte Natasha een zwart vlekje op zijn rechter bovenarm op. Ze fronste en boog zich voorover om het beter te bekijken. De ster die eerder die week nog wit was geweest, was nu zwart gekleurd. Geschokt en verdrietig draaide ze zich om en verborg zich in de armen van haar echtgenoot.

‘Wie zou onze zoon zo iets vreselijks aan willen doen, Marcus?’ snikte ze en ze voelde zijn hand troostend over haar rug wrijven.

‘Natasha...,’ begon Marcus en de ernst in zijn stem dwong haar om hem aan te kijken. Ze zag verdriet in zijn ogen toen hij zich van haar losmaakte en zijn rechterarm ontblootte. Haar ogen werden groot van ongeloof toen ze zag dat ook zijn witte ster was veranderd in een zwarte.

‘Ik wilde het je vertellen,’ begon hij, maar ze gebaarde hem dat ze er niets van wilde horen. Haar verdriet had plaats gemaakt voor woede en teleurstelling. Woede jegens haar man, omdat hij zichzelf en hun zoon had vervloekt en teleurstelling, omdat hij het haar niet eerder had verteld. Zonder nog iets te zeggen liep ze hem voorbij naar hun slaapkamer. Marcus volgde haar en keek toe hoe ze haar koffer van de kast probeerde te halen. Hij zuchtte en pakte hem voor haar, maar dat veranderde niets, vond ze.

‘Natasha, laat me het je uitleggen.’ Hij keek haar smekend aan, maar ze negeerde hem terwijl ze haar kleren in de koffer legde. Ze ritste hem dicht en liep naar de

deuropening, waar Marcus de weg versperde. Ze keek hem aan en zag zijn gebroken gezicht. Ze voelde zich vreselijk, maar wist dat dit de enige manier was om haar dochter veilig te houden.

‘Laat me erlangs, Marcus,’ zei ze zonder emotie. ‘Je weet dat ik onze dochter hier niet kan laten opgroeien. Niet na wat je hebt gedaan.’ Ze probeerde langs hem te dringen en tot haar verbazing liet haar echtgenoot haar gaan.

‘Natasha,’ zuchtte hij en ze draaide zich om zodat ze hem aan kon kijken. ‘Ik hoop dat je me ooit een keer de kans geeft om het uit te leggen. Er zit veel meer achter dan je nu denkt.’ Hij liet zijn hoofd zakken en Natasha wist dat dit het moment was waarop ze hem alleen moest laten. Ze rende de trap af en verliet het huis. Natasha realiseerde zich dat haar dochter niets van deze wereld af mocht weten als ze wilde dat ze veilig zou opgroeien. Deze wereld zat vol gevaar en pijn en ze wilde niet dat haar dochter daarmee in aanraking zou komen. Ze zou doen wat nodig was om haar dochter van die wereld weg te houden, zelfs als dat zou betekenen dat ze haar niet kon zien opgroeien. Natasha kwam aan bij het portaal dat haar weg zou voeren van deze magische plek. De plek waar ze Marcus had ontmoet en waar ze had gedacht heel haar leven door te brengen. Ze zuchtte en keek nog een keer om naar het witte huis waar haar echtgenoot en zoon waren. Ze wilde Justin niet achterlaten, maar door de vloek was er niets meer wat ze voor hem kon doen. Ze kon niet hetzelfde laten gebeuren bij haar dochter. En dus draaide ze zich om en verdween door het portaal, een einde brengend aan haar oude leven.

Deel 1

De Magician

18 jaar later

Hoofdstuk 1

Nathalie

Zodra Nathalie voetstappen op de overloop hoorde, haastte ze zich naar de deur om die voor haar moeder te openen. Joanna Harding liep voorzichtig de slaapkamer in met een grote verhuisdoos. Ze zette de doos op de grond neer en leunde zwaar ademend tegen een muur.

‘Dit was de laatste doos die ik kon vinden,’ zei ze en Nathalie ging op haar knieën zitten om de doos te openen. Binnenin lagen kerstballen en -slingers in verschillende kleuren en maten.

‘Bedankt voor de moeite, mam,’ zei ze en ze liep naar Joanna toe om haar te omhelzen.

Kerst was Nathalie’s favoriete feestdag en dus pakte ze ieder jaar groots uit. Ze koos een kleur en zorgde ervoor dat heel haar kamer in dat thema was gedecoreerd. En gelukkig was Joanna ook altijd enthousiast genoeg om mee te helpen.

‘Geen probleem, schat. Als je verder niets meer nodig hebt dan ga ik verder met de huishoudelijke taken.’ Ze ging rechtop staan en maakte aanstalten om weg te lopen.

‘Als je me nodig hebt, moet je het zeggen,’ zei Nathalie die weer op de grond was gaan zitten om de doos uit te pakken.

‘Zal ik doen. Veel plezier verder.’ Ze liep de gang op en sloot de deur achter zich. Dit gaf Nathalie de rust om verder te gaan met het decoreren van haar kamer. Het kostte misschien wel wat tijd, maar het resultaat was magisch. De kamer was omgetoverd tot een persoonlijk winterparadijs en Nathalie was meer dan tevreden.

Blij met wat ze had neergezet, liep ze naar beneden om te kijken hoe het met haar moeder ging. Ze stapte de keuken in en zag Joanna fronsend naar een brief kijken. Nathalie liep naar haar toe en ging op de stoel naast haar zitten.

‘Mam?’ vroeg ze en haar moeder keek op van de brief.

‘Wat is er?’ Ze zuchtte en gaf de brief aan haar dochter. Ze zag op de envelop het logo van Joanna’s werk staan en ze vroeg zich af of het slecht nieuws was.

‘Hij kwam net aan,’ zei ze terwijl Nathalie de brief doorlas.

‘Ik heb promotie gekregen.’ Ze trok haar wenkbrauwen op, maar keek niet op van de brief.

‘Sinds wanneer is promotie zulk slecht nieuws?’ vroeg ze, maar zodra ze bij de volgende regel kwam, merkte ze wat haar moeder bedoelde. Ze stopte met lezen en zuchtte.

‘Sinds je ervoor naar Londen moet,’ beantwoordde ze haar eigen vraag en ze keek haar moeder aan. Ze begreep haar twijfel, maar wist dat Joanna ook aan haar eigen mogelijkheden moest denken. Ze las een stukje verder en

zag dat de vetrekdatum over een week was. Als haar moeder het aanbod zou accepteren, dan zouden ze met kerst nog wel samen zijn, maar oud en nieuw zouden ze niet meer samen vieren. Ze zou het niet leuk vinden om afscheid van haar moeder te nemen, maar ze wilde niet diegene zijn die haar zo'n kans zou ontnemen.

'Ik zou het doen,' zei ze daarom ook. Joanna keek haar verbaasd aan en Nathalie glimlachte. 'Dit is zo'n goede kans om je verder te ontwikkelen,' ging ze verder terwijl ze haar hand op die van haar moeder legde. 'En we zien elkaar nu toch al nauwelijks, dus zo veel maakt het niet uit.' Haar moeder glimlachte dankbaar en stond op om haar een knuffel te geven.

'Dank je wel, Nathalie,' fluisterde ze en Nathalie hield haar stevig vast. Ze wist dat dit het beste was om te doen, voor haar moeder en voor haarzelf. En bovendien betekende dat dat ze haar vader en broer weer zou zien. Haar broer, James, kwam met sommige speciale gelegenheden nog wel eens langs, maar haar vader had ze, sinds hij was gescheiden van haar moeder, niet meer gezien.

Haar biologische ouders had ze ook nooit leren kennen. Nathalie was nog maar een paar maanden oud toen ze voor de deur van Joseph en Joanna Harding werd neergelegd. Op haar tiende verjaardag kreeg ze te horen dat ze geadopteerd was en dat nam ze, zoals waarschijnlijk veel kinderen die dat nieuws te horen kregen, niet zo goed op. Ze had zichzelf de hele avond op haar kamer opgesloten en had raar genoeg een droom gekregen over de gebeurtenis die zich een jaar later had afgespeeld: de scheiding van haar ouders. Ook dat ging er niet rustig aan

toe, maar Nathalie had het gevoel dat het toch niet zo erg was als het eruit had gezien op dat moment. Er werden na de ruzie papieren ondertekend en er werd besloten dat James met hun vader meeding en zij met haar moeder. Ze was te jong om haar eigen zegje te doen, maar het liefste had ze natuurlijk gewild dat haar ouders helemaal niet uit elkaar waren gegaan.

Ze zuchtte en liet haar moeder los.

‘Zal ik dan maar koken vanavond?’ stelde ze voor en haar moeder knikte dankbaar. Dat was het moment dat Nathalie dankbaar was voor alle recepten die ze zichzelf had aangeleerd op de avonden dat ze alleen at. Ze bereidde snel wat klaar en zat de rest van de avond met haar moeder aan de keukentafel te kletsen over de leukste herinneringen van de afgelopen jaren.

Een week later stopte de auto van Joanna voor een vrijstaand huis in een klein stadje genaamd Silverlight City. Volgens haar moeder had Nathalie hier gewoond toen ze nog een kind was. Het huis zat al jaren in de familie en dat wilde haar vader ook zo houden. Helaas kon ze zich niets meer van de plek herinneren.

Ze stapte uit en haalde haar tas uit de kofferbak. Ze ademde diep in en rook de natuur. Iets wat onmogelijk was in New Orleans.

Vervolgens liep ze naar de bestuurderskant waar haar moeder het raampje naar beneden had gedraaid.

‘Weet je zeker dat je niet mee naar binnen wilt?’ vroeg Nathalie voor de derde keer die ochtend. Ze wist dat haar ouders met een reden gescheiden waren, maar ze kon

gewoon niet geloven dat het door een tekort aan liefde kwam.

Joanna knikte en gaf haar dochter een kus op haar voorhoofd.

‘Ik moet snel weer naar huis om de laatste dingen voor te bereiden voor de vlucht van morgen.’ Ze glimlachte en hield haar hand bij het knopje dat het raampje weer omhoog zou moeten laten schuiven.

‘Bel me zodra je bent geland, oké?’ Nathalie keek haar moeder aan met een blik die haar vertelde dat ze een groot probleem met haar dochter zou krijgen als ze dat niet zou doen. Gelukkig beloofde ze het en ze namen afscheid van elkaar waarna Joanna het raampje dichtdrukte en wegreed van het huis van haar vader.

Zodra de zwarte Toyota van haar moeder uit het zicht was, draaide Nathalie zich om om het huis goed te bekijken.

Het leek erop dat het bestond uit een begane grond, een bovenverdieping en een zolder. Het was geen groot huis, maar precies groot genoeg voor een gezin.

Ze ademde diep in en uit en drukte op de bel. Gespannen wachtte ze af tot de deur werd opengedaan en zodra dat gebeurde stond er een twintigjarige jongen voor haar neus. Hij had middenblond haar en stralende blauwe ogen. Ze wist zonder twijfel te zeggen wie het was, hij was namelijk geen spat veranderd.

‘Hoi, James,’ groette ze hem met een glimlach en hij deed hetzelfde terug.

‘Goed je weer eens te zien,’ zei hij en hij deed een stap opzij om haar binnen te laten. ‘Kom binnen.’ Dankbaar stapte ze het huis binnen en ze keek meteen haar ogen uit,

omdat ze terecht kwam in een grote hal. Het was grotendeels wit en door het licht leek de ruimte een stuk groter dan het eigenlijk was, maar het was prachtig. ‘Oh, en welkom thuis.’ James liep langs haar naar de deuren aan de linkerkant en schoof die open. Ze kwamen terecht in de woonkamer van het huis en haar broer nodigde haar uit om op één van de comfortabele stoelen te zitten.

‘Waar is papa?’ vroeg ze nieuwsgierig. Ze had verwacht dat hij wel in het huis zou zijn, maar ze had hem nog niet gezien. Haar broer ging tegenover haar zitten en keek haar aan.

‘Die is aan het werk in de boekenwinkel waar ik je over had verteld.’

‘Je bedoelt Hardings Boeken?’ Hij knikte en wierp een korte blik op de klok. Hij zag er relaxed uit, maar Nathalie merkte toch een vleugje gespannenheid op aan zijn houding. Ze fronste, maar besloot om er niet naar te vragen. Niet dat het veel zou uitmaken, want hij begon er zelf over.

‘Ik wilde eigenlijk nog iets aan je vragen, maar ik weet niet of je er zin in hebt,’ begon hij met een nerveuze ondertoon in zijn stem.

‘Wat wil je weten?’ vroeg ze en hij ademde eerst nog een keer in en uit voor hij de vraag stelde.

‘Papa en ik organiseren sinds een paar jaar jaarlijks een oudejaarsfeest voor een groep vrienden en kennissen. En je mag mee als je daar zin in hebt.’ Ze dacht even na om de voor- en nadelen af te wegen, maar kwam al snel uit op een gepast antwoord.

‘Dat zou ik heel gezellig vinden,’ antwoordde ze en ze zag de opluchting van haar broer. Hij zou het waarschijnlijk erg leuk vinden om zijn zusje aan zijn vrienden voor te stellen en bovendien gaf dit feest haar de kans om al een paar mensen te ontmoeten, voordat ze naar school moest. Dit zou ervoor zorgen dat ze toch niet helemaal onbekend was op Silverlight High na de kerstvakantie.

Een paar uur later liepen Nathalie en James de glazen deuren van de boekenwinkel. Ze waren gelukkig niet de eersten en ze besloot om eerst de winkel door te kijken voor ze op zoek ging naar haar vader. De ebbenhouten boekenkasten waren versierd met sfeerverlichting en zilveren en gouden slingers. Door de winkel heen stonden palen waaraan ballonnen waren vastgemaakt en aan het plafond hing een grote discobal die langzaam ronddraaide. Haar vader had echt haar best gedaan, merkte ze. Ze draaide zich om om haar vader en broer te zoeken, maar botste op tegen een meisje. Ze had middellang, rood haar en grijsblauwe ogen. Ze glimlachte nerveus en verontschuldigde zich.

‘Geeft niet,’ wuifde Nathalie haar excuses weg. ‘Ik keek zelf ook niet uit.’ Dit was de eerste keer dat het meisje haar goed bekeek. Ze hield haar hoofd een beetje schuin en leek na te denken. Maar niet lang, want er verscheen een glimlach op haar gezicht terwijl ze haar hand naar haar uitstak.

‘Ik ben Katherine Livingstone,’ stelde ze zichzelf voor en Nathalie drukte haar hand tegen die van Katherine aan.

‘Nathalie Harding.’ Het meisje fronste en keek naar het bordje dat buiten de winkel hing. Nathalie lachte, wetend waar ze naar zocht. ‘Ja, Joseph is mijn vader.’ Weer hield ze haar hoofd een beetje schuin en ze merkte op dat Kate dat deed wanneer ze aan het nadenken was.

‘Ik wist niet dat Joseph een dochter had,’ zei ze verrast. Nathalie keek verlegen naar de grond, omdat ze wist dat ze niet zijn biologische dochter was. ‘Ga je hier naar school?’ ‘Ehm, ik begin na de kerstvakantie op Silverlight High.’ Kate glimlachte en pakte haar telefoon.

‘Ik kijk er naar uit om je dan weer te zien, Nathalie. Wil je nummers uitwisselen?’ Ze hield haar telefoon met haar contactenlijst omhoog en Nathalie knikte. Zo maakte ze haar eerste vriendin in de stad en na nog een paar minuutjes te hebben gekletst, namen ze afscheid en ging Nathalie op zoek naar haar vader.

Gelukkig duurde het niet lang voordat ze een man met middenblond haar en blauwe ogen spotte. James leek precies op zijn vader, zag ze. Joseph Harding was in gesprek met een echtpaar, maar zodra hij haar zag, beëindigde hij het gesprek en begroette zijn dochter. ‘Wat ben je gegroeid, Nathalie,’ zei hij met een glimlach en ze omhelsden elkaar kort. Ze voelde zich een beetje ongemakkelijk in zijn buurt, maar dat was ook niet heel vreemd, omdat het jaren geleden was dat Nathalie hem voor het laatst had gezien. Ze wist niet goed wat ze moest zeggen, maar op de een of andere manier hoefde dat ook niet. Alleen al bij hem staan gaf haar het gevoel dat haar familie eindelijk weer samen was, ook al was haar moeder er niet bij.

Een paar minuten voor twaalf kwam James bij hen staan en samen telden ze af tot het nieuwe jaar. Ze had geen idee hoe het kwam, maar Nathalie had het gevoel dat er een heleboel ging gebeuren in het aankomende jaar. En ze hoopte dat het geen negatieve gebeurtenissen waren.

Hoofdstuk 2

Katherine

Net een seconde voor de bel ging, stapte Katherine het studielokaal binnen. Buiten adem ging ze aan haar vaste tafel zitten en niet lang daarna sloot de docent de deur.

‘Welkom terug allemaal,’ zei meneer Adams. ‘Ik hoop dat jullie allemaal goed zijn uitgerust in de vakantie, want na deze les mogen jullie weer keihard aan de slag.’

Kate keek over haar schouder naar een jongen met blond haar die met zijn vrienden aan een andere tafel zat. Hij leek haar op te merken, want opeens keek hij haar kant uit en glimlachte. Ze glimlachte terug en draaide zich toen weer naar de docent, die opeens een meisje naast hem had staan.

Katherine hield haar hoofd een beetje schuin en moest kort nadenken over waar ze haar al eerder had gezien.

Zodra het meisje haar kant op keek, wist ze alweer waarvan en zij leek haar ook te herkennen.

‘Klas, ik wil jullie voorstellen aan Nathalie Harding.’

Meneer Adams keek het meisje kort aan en richtte toen

zijn aandacht weer op de klas. ‘Ze is deze vakantie naar Silverlight City verhuisd en ik wil dat jullie haar een warm welkom geven.’ Hij gaf Nathalie het teken dat ze een plek mocht kiezen om te zitten en meteen liep ze naar haar tafel.

‘Is het goed als ik hier ga zitten?’ vroeg ze terwijl ze haar hand op de stoel tegenover Kate neerlegde.

‘Natuurlijk!’ glimlachte ze en Nathalie ging opgelucht zitten. ‘Welkom op Silverlight High.’

‘Dank je wel.’ Ze had de zin nog niet eens uitgesproken of ze hoorden de deur van het lokaal zachtjes piepen. Hun hoofd schoot die kant uit en ze keken toe hoe een jongen zo geluidloos mogelijk naar hun tafel sloop. Zijn haar en ogen waren beiden donkerbruin en zijn huid een beetje getint. Kate schudde glimlachend haar hoofd toen hij met een zucht op de stoel naast Nathalie ging zitten. Nathalie keek hen met opgetrokken wenkbrauwen aan en dat leek pas het moment te zijn dat de jongen haar opmerkte. Beiden leken ze een beetje ongemakkelijk en dus nam Katherine het initiatief om ze aan elkaar voor te stellen. ‘Nathalie, dit is Tyler Wilson, een vriend van mij.’ Tyler gaf haar een knipoog en Kate merkte op dat Nathalie een beetje bloosde. ‘Tyler, dit is Nathalie Harding, dochter van Joseph Harding. Ze is in de kerstvakantie hier naartoe verhuisd.’ Nathalie glimlachte kort en de spanning tussen de twee was al een stuk minder.

Toen veertig minuten later de bel ging stonden de drie op van hun tafel en pakten ze hun spullen in. Nathalie en

Tyler leken steeds beter met elkaar op te schieten en Kate was blij dat het op die manier was gegaan.

‘Aardig van je om je moeder zo te laten gaan,’ zei Tyler na het hele verhaal van de verhuizing van Nathalie te hebben gehoord. ‘Ik weet eerlijk gezegd niet of ik hetzelfde had gedaan.’ Hij ritste zijn tas dicht en keek het zeventienjarige meisje aan. ‘Maar als ik eerlijk ben dan ben ik ook vaak egoïstisch.’ Daar moest Nathalie om lachen en ook Kate kon het niet laten om even een glimlach op haar gezicht te hebben.

‘Hey,’ hoorde ze opeens een jongensstem achter hen zeggen. Kate draaide zich om en zag de jongen met het blonde haar van eerder tegenover haar staan. ‘Hoe was jullie vakantie?’

‘Dat hoeft je aan mij niet te vragen, Cody, je weet het antwoord al.’ Tyler keek zijn kant uit en Cody haalde glimlachend zijn schouders op.

‘Ik probeerde alleen geïnteresseerd over te komen, dat is alles.’ Kate keek de twee jongens één voor één aan en merkte toen op dat Nathalie helemaal niet bekend was met de situatie. En daarom kuchte ze zo opvallend mogelijk om het de twee duidelijk te maken. En zoals ze ook verwacht had, bereikte het bericht Tyler als eerste en hij deed een stap naar achter om haar bij het gesprek te betrekken. Nu zag Cody haar ook en hij keek haar aan met de blik waarmee hij zich verontschuldigde.

‘Wij kennen elkaar nog niet,’ begon hij met een glimlach. ‘Ik ben Cody Wilson, Tylers stiefbroer.’ Ze glimlachte terug en ook zij stelde zich voor. Die glimlach vertelde Kate heel veel. Ze merkte op dat Nathalie blij was dat ze in

korte tijd al drie vrienden had gemaakt en ze leek ook tevreden te zijn met haar nieuwe omgeving. Ook Kate was blij dat ze Nathalie had leren kennen. Daarvoor was ze alleen maar bevriend geweest met de twee broers en een klein beetje met James Harding, omdat ze hem vaak in Hardings Boeken tegenkwam. Nu had ze eindelijk een vriendin gemaakt en ze hoopte dat dat lang zo zou blijven.